

angaar det Omraade, paa hvilket denne Tanke gøres anvendelig, saa er Betingelsen ifølge § 15, at Dommen skal lyde paa Fængsel eller Tvangsarbejde. Det stiller sig for mig ret tvivlsomt, om der er Grund til at gaa saa vidt, om der er Grund til, ogsaa naar det er længere Tids Fængsel eller Tvangsarbejde, at hjemle Adgang til betinget Straffedom; det vilde have forekommet mig rigtigere at begrænse den til de Tilfælde, hvor Straffetiden er af en vis kortere Varighed, f. Eks. 6 Maaneder eller hvad man nu ellers kunde tage. — Men dernæst har jeg en anden væsentlig Tvivl, nemlig, om Reglen ogsaa skal finde Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor Dommen ikke alene lyder paa denne Straf, Fængsel eller Tvangsarbejde, men tillige paa den i § 2 omtalte Tillægsstraf, altsaa hvor der er idømt Fængsel eller Tvangsarbejde i Forbindelse med legemlig Revselse. Det forekommer mig ikke, at det fremgaar ganske klart af Lovforslaget, om det er Meningen, at Domstolene skulle have Ret til at anvende betingede Straffedomme i dette Tilfælde eller ikke. Hvis det er Meningen, svinder derved ganske vist i betydelig Grad Betydningen af § 2 for dem, der sætte Pris paa denne Bestemmelse, og paa den anden Side svækkes i tilsvarende Grad de Indvendinger, der fra Modstandere af Legemsstraffen kunne gøres mod Lovforslaget i dets Helhed. Det fremgaar, som sagt, forekommer det mig, ikke af Lovforslaget, hvad Meningen er, men hvis det ikke er Meningen, at betingede Straffedomme ogsaa skulle kunne finde Anvendelse for disse Tilfælde, forekommer det mig, at dette staar i underlig Modstrid med hele Principet om de betingede Straffedomme. Naar den legemlige Revselse skal betragtes som et blot Tillæg til en Hovedstraf, synes det mig, at den naturlige Ordning maa være den, at Adgangen til at anvende betinget Straffedom retter sig efter Hovedstraffens Art, og at Tillægsstraffen altsaa følger med som et blot Accessorium; men det er mig, som sagt, ikke rigtig klart, hvad Lovforslagets egentlige Mening er, og jeg vilde ønske, at dette Spørgsmaal blev klaret. — Der er andre Indvendinger, som jeg kunde ønske at gøre med Hensyn til Gennemførelsen af Principet. Lovforslaget omtaler saaledes, at den idømte Straf skal fuldbyrdes, naar den paagældende inden 5 Aar er *kendt skyldig* i en ny Overtrædelse. Det vilde have forekommet mig rettere ikke at lægge Vægten paa, naar Dommen falder, men

derimod paa, naar Tiltalen rejses, men det er i øvrigt et ret underordnet Punkt, jeg ikke skal dvæle videre ved. — Det vilde have været rigtigt, synes det mig, om man i det andet Stykke af § 15 tydeligt havde sagt, hvad der skal forstaaes ved en *Forbrydelse*. Der staar, at den idømte Straf falder bort, naar den domfældte ikke inden Forløbet af 5 Aar fra Dommens Afsigelse paa ny er kendt skyldig for en Forbrydelse, for hvilken højere Straf end Bøde idømmes ham. Der kan her rejses Tvivl, om Forbrydelse er at forstaa i vid Betydning som indbefattende ogsaa Forseelser, eller det kun er Forbrydelse i egentlig Forstand, der menes; jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at Forbrydelse skal forstaaes i vid Betydning, altsaa lig med Lovovertrædelse, men det vilde saa være heldigt at benytte dette Udtryk. — Endvidere kan der vistnok rejses Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at stille baade uagtsomme og forsættelige Forbrydelser lige. Tanken i Reglen om de betingede Straffedomme maa dog være den, at den paagældende dømte skal blive fri for sin Straf, hvis han i en vis Tid kan holde sig, som man siger, ærlig og vel, men det synes mig at være temmelig haardt imod ham, saaledes som Lovforslaget siger, at lade den idømte Straf ubetinget komme til Anvendelse ogsaa i saadanne Tilfælde, hvor den sidste Overtrædelse er uforsætlig, uagtsom. Det vilde vistnok være rigtigere i Tilfælde af uagtsom Lovovertrædelse at lade det bero paa Domstolens Skøn, om der er Grund til at fuldbyrde den idømte Straf eller ikke. Endelig er der et Tilfælde, som ikke er nævnt i Lovforslaget, men som meget vel kan tænkes, nemlig det, at det, efter at Dommen er fældet, bliver opdaget, at den dømte allerede tidligere har gjort sig skyldig i en Overtrædelse, som ikke forelaa oplyst, da Dommen faldt. Efter Lovforslaget ser jeg ikke rettere, end at den dømte i dette Tilfælde maa være fri, altsaa at den betingede Straffedom bliver i Kraft, men man maa dog vistnok erkende, at det er en unaturlig Regel, en Regel, som kan føre til højst stødende Resultater. Det strider jo ogsaa mod det Princip, der ligger i den nugældende Straffelovs § 64, om, at den paagældende skal dømmes for begge Overtrædelser i saadanne Tilfælde, hvor det, efter at Straffedom er falden, bliver opdaget, at domfældte har gjort sig skyldig i andre Overtrædelser tidligere.

Hvad § 16 angaar, er jeg enig med den sidste ærede Taler i, at det vistnok var heldigere at lade det andet Punktum